

Na ivici mogućeg

Prvo što sam čula bio je bolni krik. Prvo što sam videla bio je zid. Zid je bio ofarban onom uljanom farbom posebne, bledozelene nijanse koja treba da deluje smirujuće, a kojom su ofarbani zidovi u školama i bolnicama, te zato deluje jako uznemirujuće na svakog ko je imao tu nesreću da zbog nekog traumatičnog, tragičnog slučaja (bolesti, školovanja) nađe u ovim institucijama. (Kad god se upotrebi izraz „predvorje pakla“ pomislim na tu uznemirujuću boju).

Zadnje nedoumice u pogledu mesta na kome se nalazim, razrešile su na zidu urezane krilate misli i oštorumne opaske kao što su: „UČI, BRE, ŠTA GLEDAŠ U ZID?“ ili one dublje (urezane), umnije, suptilnije „JA SAM CAR.“

Takvih stvari u bolnicama nema. To je značilo da sam ipak na jednom od onih mesta na granici mogućeg namenjenih za obrazovanje i vaspitanje mladih ljudi.

Po ko zna koji put sam se prenila iz sna i obrela u mnogo neverovatnijem okruženju, u UČIONICI.

U toj prostoriji glavni je problem kako uskladiti svoje ponašanje sa normalnim, a drugi kako odrediti pojam normalnog u konkretnoj situaciji. (Po nekim izvorima, treći problem je kako naterati devojkicu ispred sebe da se sagne da biste vi saznali nešto više o njenom vešu, ali sumnja se u pouzdanost tih izvora).

Spavati na pravi način od esencijalne je važnosti za opstanak među četiri bledozelena zida, gde postoji bar 30 različitih realnosti (zavisno od klupe iz koje se posmatra katedra).

Na primer, vrlo je loše celom gornjom polovinom tela leći na klupu i okrenuti glavu prema zidu jer ta (često provokativna) tehnika budi sumnje da ne pratite NASTAVU (jer u krugovima profesora postoji verovanje da je informacije nemoguće primiti auditivno bez hipnotičkog posmatranja predavača i uranjanje u dubine njegovih očiju.)

Ovako spavanje takođe izaziva i ona dobronamerna pitanja (na koja je nemoguće dobronamerno odgovoriti) kao što su „Gde ti je mladost i životna stanga?“ ili „Što ste mi vi nešto metiljavili od jutros?“

Godine prakse potvrđuju da treba uraditi sledeće:

Glavu treba zadržati iznad klupe, podupirući je rukama, tako da šakama zaklanjate oči, a pritom ostavljate utisak da duboko razmišljate.

U slučaju da vas bilo ko oslovi (dovoljno glasno ili vam postavi neko pitanje o elektronskoj konfiguraciji zadnjeg elektronskog nivoa, odgovarate spremno i mučenički): „Jaoj, al me nešto boli glava.“, i time ovjašnjavate i svoju dostojanstvenu pozu i dalja pitanja sasećete u korenu.

U slučaju da vas, kao mene, probude grubo i bezrazložno u toku prvog časa, male su šanse da ponovo zaspate pre četvrtog, osim ako ste izuzetno umorni ili sedite kraj radijatora koji se misteriozno, baš tom prilikom rešio da probudi.

Ostaje vam samo da budete uzdržano besni i da tragate za zločincem koji vas je probudio svojim najstravičnijim krikom.

Naći svog tiranina nije teško kad od 20,5 osoba (?) u učionici (jednog je napustila devojkica, pa se oseća kao pola čoveka) samo jedna osoba ispušta artikulisane (!) zvuke, a uz to jedina ona ima pravo da ispušta ikakve zvuke na času.

Profesor je urpavo pričao nešto za šta postoji velika verovatnoća da bude:

a) Priča o tome šta su neki davno umrli ljudi uradili, da bi drugi davno umrli ljudi umrli još davnije (a da im se predhodno život znatno zagorčao);

b) Njegov doživljaj iz Drugog svetskog rata, Prvog svetskog rata, balkanskih ratova, ili bilo kod rata vođenog na ovim prostorima;

v) Oba

Rečju, opet uživa u svojoj omiljenoj sportskoj disciplini (neki je nazivaju i nacionalnom bolešću) borbi sa zamišljenim neprijateljem.

Ovom prilikom, borba je dostigla kulminaciju. To je bio jedan od onih trenutaka na granici mogućeg, u kojima se profesor bori za prava onih davno umrlih koje su drugi davno umrli naterali da umru još davnije. Tu je njegov glas poprimao strašna sazvučja i ogroman intezitet, a ako bi mu se i poneki vapaji agonije, onako, kako je to moguće samo ljudima koji su posredno ili neposredno učestvovali u svim ratovima koji su se vodili ili će se voditi na ovim prostorima (i šire), a pri tom su sve vreme predavali generacijama mladih ljudi i izvodili ih na *pravi put*.

Taj put je najčešće onaj koji se u „Priručniku za vozački ispit Crvenog signala pominje kao put bez kolovoznog zastora“ i u vezi njega se skreće pažnja vozača na zaprege i stoku, a naglašava se da je pre silaska sa istog nužno skinuti blato sa točkova (Proveriti u priručnicima).

U praksi ovaj čas izgleda idilično:

Trećina odeljenja gleda u profesora zadubljena u ozbiljne misli koje sežu od onih o starosti njegovog kaputa, preko onih o užini, pa sve do onih kako bi oblik lobanje dečka u klupi ispred bio velika enigma za savremenu medicinu i kako bi „šišanje na nulu“ trebalo da se zabrani zakonom o zaštiti životinja.

Druga trećina spava.

Treća trećina se oprobava u plemenitim veštinama koje izoštravaju um, proširuju znanja i obogaćuju dušu, kao što su: rešavanje ukrštenih reči, igranje ruskog šaha, hokus-pokus, 5x5 gađanje lopticom od žvake levog uha dečaka u četvrtoj klupi (što donosi 10 poena), ili bilo kog drugog dela glave (bilo čije) (što donosi samo 2 poena).

Četvrta trećina odeljenja je fenomen dobro poznat na ovim prostorima gde je granica između mogućeg i nemogućeg tanka i nesigurna i gde su zidovi obojeni u bledo zeleno. To je problem koji baca u očaj i najvičnije profesore matematike, pojava prema kojoj je kvadratura kruga... dakle, u najmanju ruku misteriozna pojava.

Najčešće se javlja u četvrtoj godini, gde su učenici do te mere savladali matematiku, da su uspeli da prekrše njena osnovna pravila.

Prisutni su svi, alired do prozora deluje prazno, za razliku od srednjeg reda koji je polu pun.

Redar savesno, čvrstim glasom deteta na svom mestu (jer sa svog mesta i govori) prijavljuje sve odsutne učenike (najčešće njih tri).

U učionici su, dakle, sve tri trećine odeljenja, ali protivno svim fizičkim zakonima, jedna trećina sedi u kaficu, ili hoda gradom smireno, sa blaženim smeškom na licu, prosto lebdi, tako da ni sama nije sigurna da li je sopstvena astralna projekcija, ili je to opet pobegla sa časa.

Ovaj logički paradoks moguće je savladati samo novom revolucionarnom metodom Brojanja i Prozivanja koja seveć primenjuje u mnogim razvijenim sredinama. Ovog jutra primenjen je ovaj patent i profesor nas je prozvao sve po spisku (hvala, takođe) nešto vrlo neartikulirano zaparalo je tišinu „tišinu učionice“.Bilo je nešto kao:

„Eee...eeehhehhheeee!“ što bi (u novokomponovanom jeziku profesorovih facijalnih ekspresija, krikova i povika) bilo:

*„Avaj nepravde,
i njega pogubiše,
a valjan čovek beše!“*

Balkasni ratovi su odnosili nove žrtve. Boja zida je poprimila izrazito umirujuću bledozelenu nijansu, a jedna loptica od žvake ogromne brzine se približavala mojoj glavi.

Anđa Živadinović